

næste Aar, netop vil stadfæste de Takster, man nu maatte vedtage. Men hvor rimeligt det end kunde være at gaa til andre Takster, er det dog lidet rimeligt at genere Befolkningen med i et Aar eller maaske kun et halvt Aar at have en Takst og saa i næste Aar en anden. Det vil genere Befolkningen ganske betydeligt at skulle skifte Takster med kort Mellemsrum, og det samme gælder om Administrationen. Skal den foretage Beregninger, trykke Billetter osv. og saa efter et Aars Forløb gøre det hele om igen, er det ikke blot spildte Penge, men det er ogsaa spildt Arbejde, og jeg synes derfor ikke, man skulde være saa ivrig efter at faa dette lavet.

Nu siger den ærede Minister, at naar vi ikke ville vedtage det her af ham forelagte Lovforslag, er det det bedste Tillidsvotum, han kan faa. Det er en noget underlig Udtalelse, og han begrundet den derved, at han saa faar fri Hænder, og at der derved vises ham en stor Tillid. Men den ærede Minister ved jo, at naar vi stemme for at forlænge Lovens Gyldighed et Aar, opnaar han kun fri Hænder ved enten at faa Landstinget til at modsætte sig vore Ønsker eller ved selv at modsætte sig dem. Det er altsaa ham selv, der ved sit Arbejde skal skaffe sig fri Hænder og paa ingen Maade os, der give ham dem. Paa den anden Side vil jeg sige, at naar man kun opnaar, at Ministeren undgaar at faa det hele lagt i sin Haand, ved paa Forhaand at tilsige Ministeren et Ja til alt, hvad han ønsker, synes det noget vanskeligt at undgaa denne Tilstand.

Nu siger Ministeren om Kommissionen, at man ved ikke, naar den bliver færdig, der er gaaet Politik i den. Det kan godt være, det ved jeg ikke noget om. Jeg er ikke Medlem af Kommissionen og er derfor ikke inde i, hvor meget eller hvor lidt Politik der er i den. Det kan jeg ikke dømme om. Derimod tror jeg, det er rigtigt, naar jeg siger om den ærede Ministers Optræden i disse Sager baade med Hensyn til Funktionærernes Lønninger og til en Revision af Taksterne, at der deri i høj Grad er Politik. Hele Ministerens Optræden i denne Sag er ikke andet end Politik. Det er den rene Valgpolitik. (*M. Madsen*: Det er den, De frygter!) Om de Herrer frygte det eller ikke, er der ikke Spørgsmaal om, men Sagen er, at den ærede Minister i Landstinget rent og skært har udtalt, at det i Virkeligheden er det, der ligger til Grund for hans Optræden i denne Sag. Den ærede Minister har i Landstinget sagt, at Venstre sikkert maatte

vide, at Statsfunktionærerne stemte ikke paa dem, men derimod paa Højre og Socialdemokraterne. Jeg ved nu ikke, hvorledes dette hænger sammen, men jeg synes, vi skulle passe Sagerne og ikke give os til at anstille den Slags Betragtninger, som den ærede Minister her var inde paa. Det gælder ved Sagernes Behandling her inde, at vi ikke staa som en Slags Stemmekøbere. Det er dog ikke Meningen med disse Sagers Behandling, at vi skulle optræde paa den Maade, og naar det ikke er Tilfældet, ved jeg ikke, hvor disse Betragtninger skulle hen, som den ærede Minister her fremkom med. Det er meget muligt, at ingen Statsfunktionær vil stemme paa Venstre, det ved jeg ikke. Det bliver virkelig deres egen Sag, hvorledes de ville stemme, men den ærede Minister skal ikke være saa sikker paa, at hele hans Optræden i denne Sag har bragt ham i særlig Gunst hos Funktionærerne. Jeg tror heller ikke, det er nogen god Maade at vinde Stemmer paa. Dog, alt det skal jeg i ethvert Tilfælde lade ligge. Jeg vil kun om Statsfunktionærerne sige, at jeg tror, de, uanset Ministerens Optræden i disse Sager, ville stemme fuldt ud efter deres Overbevisning. Jeg tror ikke, det er Folk af den Art, at de lade sig deres Overbevisning afkøbe for fra 50—100 Kr., men at de, naar de komme ind i det hemmelige Rum — og at de komme der, kunne de takke Venstre for, og ikke særlig den ærede Minister — ville de først tænke saaledes: Hvorfor stemme vi i Aar paa et Sted, hvor ingen kan kontrollere os? Og dernæst ville de tænke: Vi maa helst stemme med de Folk, som her i Landet ønske ordnede Tilstande i enhver Henseende, baade med Hensyn til Statsbanetakster og Lønninger, men først og fremmest med Hensyn til vor Forfatning og vort politiske Liv. Saaledes tror jeg, Statsfunktionærerne ville tænke, og jeg tror ikke, de ville afgive deres Stemme under Hensyn til, hvorledes den ærede Minister foreslaar en eller anden Ting ordnet. Jeg forstaaer ikke, at den ærede Minister har haft saa travlt med i denne Sag at tale om, hvorledes Statsfunktionærerne ville stemme, om for Venstre, Højre eller Socialdemokraterne. Det vilde vist have været lige saa rigtigt, om den ærede Minister ved sig selv havde sagt som saa: Lad dem stemme efter deres Overbevisning, lad os lade denne Side af Sagen helt ude af Betragtning og se at faa den foreliggende Sag ordnet paa den allerbedste Maade. Men den allerbedste Maade at ordne disse Ting paa er efter min Mening,